

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 158/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť G. Z., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody L., vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. Z. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2007 doručená sťažnosť G. Z., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/95.

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že krajským súdom bolo proti jeho osobe vedené trestné stíhanie pod sp. zn. 2 T 49/95, v priebehu ktorého, podľa názoru sťažovateľa, došlo

k porušeniu jeho základného práva na obhajobu tým, že vo veci konajúci súd nevyhovел požiadavke sťažovateľovi ustanoveného obhajcu o odročenie pojednávania nariadeného na 3. jún 1996 za účelom preštudovania na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu. Krajský súd zvolený postup odôvodnil tým, že sťažovateľ v tomto konaní mal ustanovených ďalších dvoch obhajcov, ktorých však sťažovateľ, podľa jeho slov, „zrušil“, pretože títo nemali jeho dôveru, čo však krajský súd ignoroval. Na pojednávaní 3. júna 1996 sťažovateľ „namietol predpojatost' súdu“ z dôvodu, že mu vnucoval proti jeho vôli obhajcov, ktorých viackrát odmietol, ako aj z dôvodu, že krajský súd neumožnil jeho obhajcovi preštudovať trestný spis. Rozhodnutie nadriadeného súdu o tejto námietke nebolo sťažovateľovi ani jeho obhajcovi doručené. Právo na obhajobu mal krajský súd porušiť aj tým, že neumožnil sťažovateľovi v procesnom postavení obvineného poradu s obhajcom bez prítomnosti tretích osôb – pracovníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže. V ďalšom sťažovateľ namieta porušenie zásady „verejnosti súdneho pojednávania v tr. veciach“, ku ktorému malo dôjsť rozhodnutím krajského súdu 14. júna 1996, ktorým na návrh prokurátora bola verejnosť vylúčená.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal zrušenie rozsudku, ktorým bol v danej trestnej veci odsúdený, prepustenie na slobodu a zároveň požiadal ústavný súd, aby mu v konaní o ústavnej sťažnosti ustanovil právneho zástupcu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/95.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nedovoľuje (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04).

Námietky sťažovateľa v súvislosti s porušením ním označeného práva zaručeného ústavou postupom krajského súdu v trestnom konaní v jeho trestnej veci treba považovať za „iný zásah“, o ktorom sťažovateľ vedel už v priebehu trestného konania, a to od momentu, keď krajský súd nevyhovел žiadostiam sťažovateľa, resp. jeho obhajcu (neodročenie pojednávania za účelom preštudovania trestného spisu obhajcom, neumožnenie porady sťažovateľa s obhajcom bez prítomnosti ďalších osôb). Najneskôr sa však o tomto zásahu sťažovateľ musel dozvedieť po právoplatnom skončení trestného stíhania proti jeho osobe,

t. j. 25. septembra 1996, keď v predmetnej trestnej veci nadobudlo právoplatnosť konečné rozhodnutie (rozsudok sp. zn. 2 T 49/95 z 2. júla 1996) vo vzťahu k osobe sťažovateľa.

V súčasnosti platná právna úprava ochrany základných práv a slobôd fyzických a právnických osôb spočívajúca v možnosti podania sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy je účinnou od 1. januára 2002. Zákon o ústavnom súde v znení účinnom od 20. marca 2002 ustanovuje dvojmesačnú lehotu na podanie takejto sťažnosti od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 25. mája 2007, je nepochybné, že sa tak stalo po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení rozhodnutia všeobecného súdu je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa, ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho zrušenia, nezaoberal.

Z rovnakého dôvodu (odmietnutie sťažnosti) neprichádzalo do úvahy ani rozhodovanie o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2007